

RÉGI TÖRVÉNY

(Most igencsak röviden, emlékezve, megköszönve, s tovább hajtva, úzve)

Jelentés a történekről

Bálint Károly Barátom, aki igen jeles mézesbábos és tekerőlantos-énekes-regös indította el körülbelül 26 éve néhány egyszerű, de biztató szikra-szavával Debrecenben a regös próbálkozást, a felelevenítést és a teljes át-megélést.

Történelem lett ebből a váratlan buzdításból, akkor még sejteni sem sejtettem, mire vállalkozok..., ma már tudom.

Büszkén és örömmel jelentem: megtörtént, tesszük azóta is folyamatosan, megszakítás nélkül férfi dolgunkat mikor hol, mikor mennyien (általában december 26-január 6-ig, 7-10 lélek).

A Debreceni Regösök.

A regös barátok, a regös komák, akik már nem annyira fiatalok...

Van köztünk tanár, népzénesz, néptáncos, vállalkozó, faműves, festő, nyelvész, fényképész, természetvédő, nyugdíjas, népművelő...,

Nagy Jelenés, az biztos!

Hangzanak tehát a változatos strófák (hét regöséneket tanultunk meg: a dozmatit, a bucsuit, a kénósit, a zalavégit, a kórógyit, egy összevont zalait, az iszkázit, jómagam pedig régóta kacérkodom a Cantata Profana „feldolgozásával” is), vonulnak a regösbarátok szép sorban, mint jó katonák.

Cseng a csengő, a kolomp is hallatja már távolból a hangját, a láncosbotok férfias-zajos üteme-zenéje tánca messzire hallik, a pergők örömmel ünnepet ülnek, olykor még a disznótörök előtt is, az ám a nagy ünnep! A kutyák persze már messziről jeleznek..., biztos ők is örülnek nekünk. Regöléseink végén áldásokkal, himnuszokkal búcsúzunk, s megyünk a

következő portára, ünnepet hozva a gazdának, s családjának. Reméljük, még sokáig éltetjük a nagy energiát, nagy életkedvet, s lesz majd, ki továbbvigye ezt utánunk is!

Kezdetben

Akkor, ott az induláskor Karácsony Sándor Pedagógiai Kör volt egy kis csapat neve (itt a férfiakból alakult meg a regös csapat magja, belőlük három férfi még „kitart”), Debrecen egyik panelrengetegében, a Vénkert Általános Iskola Csontváry rajztermében (ott voltam rajztanár sokáig) 2-3 hetente voltak délutánonként előadások.

Tanároknak, óvónőknek, külsőbelső érdeklődőknek körülbelül 8-10 évig.

Leginkább és egyre inkább Molnár V. József előadásait hallhatuk ott, szeretett köztünk lenni, s mi is szerettünk Vele együtt gondolkodni múltunkról, s jövőnkről, természet-

sen a regölés lehetőségeiről is. Tanított, mondta, mesélte, magyarázta, rajzolta, mosolyogta.

Az alkalmak (ez még „csak” az elmélet volt, a tanulás időszaka) után hozzánk, kis családukhöz mentem Jóska Bácsival egy kicsit szuszszanni, enni, inni, kávézni, toltam Mellette hazáig a biciklit..., volt miről beszélgetni az út során. Utána pedig estefelé irány az Egyetem vagy a Simonyi út, Gyöngy Péteréknél (K/2, stb.) volt egyetemi-városi előadása.

Nagy Idők voltak ezek, hálásan köszönjük!

Gyermekeim akkor még kicsik voltak, persze regösöket is rajzoltak („Büszke vagyok Apa rád!”), s Jóskaival együtt nézegettük, mosolyogtunk ezekre a színes lapokra. Nemsokára megjelent többek között az Ő írásával is (szellemiségbeli alapozás), s a gyerekrajzokkal fűszerezve az első regöskönyvünk is „Találnál csodafiuszarvast” címmel.

Felnőttünk

S aztán szép rendben minden és mindenki felnőtt, megnőtt, gyermekeink száma gyarapodott, a Körből Egyesület lett (Motolla Egyesület-Debrecen), de a regölés hagyománya nem szűnt meg, sőt, megizmosodott.

Ez volt a voltaképpen erős átvezető kapocs, a híd az akkori Kör és

az immáron 21. éve működő Egyesület között.

A regösök azóta is Kárpát-medence szerte járják rögös útjaikat Székelyföldről Nyugat-Dunántúlra, Felvidéktől egymás portájáig, aszerint, hogy mikor, s hogyan is alakul ki az újabb, s újabb embert próbáló - ahogyan mi mondjuk félig-meddig viccesen magunknak – „évad”.

Újabb regöskönyv is (CD-mel-

léklettel) jelent meg nemrég, „Hajtsuk a régi törvényt!” címmel, természetesen Jóska Bácsi írását is újra közzöltük benne.

Időközben a debreceni, majd a megyei értéktár (2017) részei is letünk, maga a regölés hagyománya meg országos érték-elismerést is kapott, úgy hallottam, hogy most van felterjesztve a hungarikumok sorába. Jómagam pedig Prima Primissima megyei díjat kaptam 2008-ban a regölés hagyományának továbbéléséért Debrecenben.

S a jövő? Az mindig rejtély és nagy titok, szeretnék tevékeny részese lenni...

Köszönet

Közös útjaink ezek is.
Köszönet és Hála érte!
Köszönjük, Jóska Bácsi, Isten éltesen és óvjon!

a debreceni **Buka család**
(László, Zsuzsa, Bence, Bori és Virág) 2020 februárjában

